

От Джейн Макбрайд
(По истинска история)

„Алекс, време е за логопед“ – каза госпожица Дженкинс.

Алекс наведе глава. Логопедичната терапия беше специален час, който той посещаваше. Той имаше проблеми с изказването на някои думи и звуци. Затова трябваше да ги упражнява при логопед по няколко пъти в седмицата. Чувстваше се толкова притеснен всеки път, когато си тръгваше от редовните занятия!

Той погледна своята учителка. „Може ли да не отида днес? – прошепна той. – Само днес?“.

Днес г-н Тимънс щеше да идва да говори в класа на Алекс за динозаврите. Г-н Тимънс работеше в музей с много интересни кости от динозаври. Той дори щеше да донесе кости на няколко хиляди години. Алекс не искаше да пропусне това.

Госпожица Дженкинс се усмихна. „Все пак ще трябва да отидеш на логопед. Но може да се върнеш навреме за последната част от речта на г-н Тимънс“.

Динозавърските кости звучат много по-забавно от логопедичната терапия.

Малко ДОПЪЛНИТЕЛНА ПОМОЩ

Алекс се опита да се усмихне, но не можа. Той се отправи бавно към класната стая за логопедичната терапия. Там се упражняваха отново и отново да казват един и същ звук. Да научи за динозаврите щеше да бъде много по-забавно.

„Мразя да казвам тези тъпи звуци – каза той на своята учителка по логопедична терапия. – Все едно съм бебе“.

„Въобще не си бебе – отвърна тя. – Всички понякога се нуждаем от малко допълнителна помощ. Знаеш ли, че аз ходих на логопед, когато бях на твоята възраст?“

Това накара Алекс да се почувства малко по-добре. През останалата част от часа той работи усилено да упражнява звуците.

Когато Алекс се връщаше към класната стая на госпожица Дженкинс, той видя приятелката си Кортни да си тръгва.

„Къде отиваш?“ – попита той.

Кортни наведе глава. „Имам проблеми с четенето. Трябва да ходя на специален курс по четене“. Кортни изглеждаше засрамена.

„Хей, всичко е наред – каза Алекс. – Аз тъкмо се връщам от моя час по логопедия. Прекарах цялото време в произнасянето на един и същи звук отново и отново“. Той си сбръчка носа.

„Наистина?“

Той кимна. „Ходя на логопед вече от две години“.

„Как така не съм знаела?“ – попита тя.

Алекс сви рамене. „Никога не съм казвал това на никого. Страхувах се, че ще ми се подиграват“.

„Никога не бих ти се подигравала – отвърна Кортни. – Радвам се, че успя да се върнеш навреме, за да видиш динозавърската кост. Страхотна е!“ Тя помахна с ръка. „Трябва да тръгвам. Ще се видим после“.

Скоро Алекс разбра, че той и Кортни не бяха единствените, които имаха допълнителни часове. Томи посещаваше курс, където му помагаша да придобие по-добри социални умения. А Бека работеше със специален учител, който ѝ помагаше ръката ѝ да заякне след травма.

Алекс вече не се чувстваше толкова зле заради своя логопедичен урок. Той искаше да помогне и на другите деца също да се чувстват по-добре. Упражняваше четене с Кортни и си говореше с Томи на обяд. Всеки понякога се нуждае от малко допълнителна помощ и това е нормално! ●

Тази история се е случила в САЩ.

Аз получавам допълнителна помощ с четенето.

Аз получавам допълнителна помощ със социалните умения.

Аз получавам допълнителна помощ за моята ръка.

